

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců Mgr. Jana Šmakala a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobce: město **Klatovy**,
sídlem nám. Míru 62, Klatovy,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 31, Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 28614/16/5000-10470-711175 ze dne 22. 6. 2016,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství č. j. 28614/16/5000-10470-711175 ze dne 22. 6. 2016 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Odvolací finanční ředitelství je povinno zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 000 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Finančního úřadu pro Plzeňský kraj č. j. 1822212/15/2300-31471-401531 ze dne 1. 12. 2015 byl žalobci vyměřen odvod do Státního fondu dopravní infrastruktury za porušení rozpočtové kázně u dotačních projektů „Luby – chodník podél silnice 1/27“ a „Luby chodník podél silnice 1/27 – svodidla“. Porušení rozpočtové kázně mělo spočívat porušení § 44 odst. 11 zákona o veřejných zakázkách a smlouvy o poskytnutí dotace tím,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

že žalobce v zadávací dokumentaci veřejné zakázky vymezil část předmětu plnění nejen pomocí technických podmínek, ale též nedůvodně použil konkrétní názvy výrobků (např. u dlažby, obrubníků, svodidel a zařízení osvětlení). S ohledem na okolnosti shledal finanční úřad přiměřeným odvod ve výši 25 % poskytnuté dotace, tj. 578 000 Kč.

2. Žalovaný toto rozhodnutí finančního úřadu potvrdil a zamítl odvolání žalobce proti němu. Dospěl k závěru, že porušení povinnosti stanovené poskytovatelem dotace je zároveň porušením rozpočtové kázně. Ve věci nepochybně došlo k porušení zákona o veřejných zakázkách, neboť předmět plnění bylo možné dostatečně popsat pomocí technických podmínek. Jestliže tak žalobce nedůvodně učinil i pomocí názvů konkrétních výrobků, které jsou přiřaditelné konkrétním výrobcům, porušil tím zákon o veřejných zakázkách způsobem, který mohl mít vliv na výsledek výběrového řízení, neboť tím mohli být ovlivněni dodavatelé při přípravě nebo podávání nabídek. S ohledem na okolnosti spočívající v tom, že postup žalobce nebyl záměrně diskriminační, ale byl veden snahou o upřesnění požadovaného standardu, shledal žalovaný správné úvahy finančního úřadu odvodu ve výši 25 % poskytnuté dotace.

Žaloba

3. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou. V ní nesouhlasil s posouzením porušení rozpočtové kázně, konkrétně s tím, že měl porušit smlouvu č. 244/2013 o poskytnutí finančních prostředků z rozpočtu Státního fondu dopravní infrastruktury na rok 2013 v rozsahu článku 7, části A, bodu 10 a zákon o veřejných zakázkách, tím, že u několika položek výkazu výměr byly použity značkové specifikace. Žalobce k tomu dále uvedl, že v zadávací dokumentaci (výkazu výměr a projektové dokumentaci) byl požadovaný předmět plnění popsán dostatečně pomocí technických podmínek, což je v souladu se zákonem o veřejných zakázkách. V několika dotčených případech byl sice tento popis doplněn o konkrétní název výrobku, ale pouze z důvodu co nejpřesnějšího popisu předmětu plnění. Tímto doplněním žalobce zamýšlel pouze vymezení požadovaného standardu, nikoliv preferenci konkrétního dodavatele. Žalobce jakožto zadavatel dále umožnil v zadávacích podmínkách i jiné technicky a kvalitativně srovnatelné řešení. Uvedení obchodních značek tedy nelze chápat jako náhradu popisu požadovaného plnění, protože předmět plnění byl dostatečně popsán i bez jejich uvedení. Značky sloužily jen jako doplněk nastavení úrovně kvality a upřesnění požadovaného standardu a tento postup nevedl ke zvýhodnění nebo vyloučení určitých dodavatelů nebo výrobků. Tento svůj názor žalobce podložil příkazem Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0581/2015/VZ-45499/2015/551/Dbó ze dne 18. 12. 2015, z něhož vyplývá, že v použití odkazů na obchodní značky a názvy nespátňuje porušení zákona o veřejných zakázkách.
4. Žalobce dále uvedl, že nikoliv každé porušení povinnosti stanovené poskytovatelem dotace je zároveň porušením rozpočtové kázně. I kdyby v uvedeném případě došlo k formálnímu pochybení v rámci zadávacího řízení, neovlivnilo to nijak účel, na který byly poskytnuté finanční prostředky použity. Žalobce považuje za nadměrně tvrdé a odporující smyslu poskytování dotačních prostředků, pokud byl uložen odvod ve výši 25 % z poskytnutých prostředků (v částce 578 000 Kč) a následně penále za prodlení s odvodem uvedených financí (ve výši 423 674 Kč), což v součtu činí téměř polovinu všech poskytnutých dotačních prostředků (celková výše dotace činila 2 312 000 Kč). V této souvislosti žalobce odkázal řadu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.
5. Žalobce rovněž nesouhlasil s vyměřenou výší odvodu, která činí 25 % z poskytnuté dotace. Správní orgán měl uložit odvod v takovém rozsahu, v jakém byla rozpočtová kázeň

porušena a měl zohlednit při stanovení výše odvodu i tu část peněžních prostředků, které byly čerpány v souladu s podmínkami dotace. Správní orgány však nerozklíčovaly, jak došly ke konkrétní částce rovnající se 25 % poskytnuté dotace. V rozhodnutích není ani uvedeno, jakého objemu poskytnutých finančních prostředků se správcem daně uznané pochybení v zadávací dokumentaci týká, jaký to mělo dopad na cenu díla atd. Správní orgány nezohlednily dostatečně přiměřenost a proporcionalitu stanovené výše odvodu podle podmínek konkrétního případu.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a dále uvedl, že smyslem § 44 odst. 11 zákona o veřejných zakázkách je zabránit tomu, aby zadávací podmínky byly skrytým prostředkem diskriminace dodavatelů, a proto zakazuje, aby zadavatel při formulaci zadávací dokumentace odkazoval při konkretizaci předmětu zakázky na konkrétní obchodní firmu či výrobek. Zákon stanoví dvě výjimky, kdy zadavatel může uvést konkrétní obchodní firmu či výrobek. Jedná se o případy, kdy je to odůvodněno zvláštností předmětu veřejné zakázky nebo tehdy, není-li schopen objektivně popsat předmět veřejné zakázky s použitím obecných technických podmínek podle § 45 a 46 zákona o veřejných zakázkách (srov. rozsudek NSS č. j. 9 Afs 30/2010-189 ze dne 16. 11. 2010). V posuzovaném případě však nebyly splněny podmínky pro uplatnění těchto výjimek. Z charakteru samotné veřejné zakázky „Chodník podél silnice I/27“ nutná zvláštnost předmětu veřejné zakázky také nevyplyvá, naopak, jde o zcela běžná plnění bez nutnosti jakékoli zvláštní specifikace. Snaha žalobce o co nejpřesnější popis předmětu plnění pak nutně vyústila v možnou diskriminaci některého z předmětu plnění. Motiv zadavatele je v tomto ohledu pro posouzení porušení zásady diskriminace irelevantní, neboť k porušení této zásady dochází nezávisle na tom, zda se podaří prokázat konkrétní porušení některé konkrétní zákonné povinnosti. Žalovaný dále uvedl, že žalobcovo srovnání příkazu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0581/2015/VZ-45499/2015/551/DBo ze dne 18. 12. 2015 s napadeným rozhodnutím není na místě. Jedná se totiž o dvě zcela samostatná řízení, mající svůj předmět, přičemž v případě odvodu za porušení rozpočtové kázně se ve své podstatě jedná o vrácení peněžních prostředků, na které není dle judikatury právní nárok. V případě zmiňovaného příkazu se jedná o pokutu za deliktní jednání spočívající v porušení zákona o veřejných zakázkách.
7. K výši uloženého odvodu žalovaný uvedl, že v případě žalobce došlo k naplnění všech podmínek pro vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně, a proto musel být odvod vyměřen (srov. rozsudek NSS č. j. 6 Afs 138/2015-28 ze dne 27. 10. 2015). Při stanovení výše odvodu správce správní orgány postupovaly v souladu s podmínkami smlouvy č. 244/2013 o poskytnutí finančních prostředků z rozpočtu Státního fondu dopravní infrastruktury na rok 2013, zásadou proporcionality a judikaturou. Stanovený odvod ve výši 25 % z částky použité na financování veřejné zakázky je zcela opodstatněný.

Předchozí průběh řízení

8. Krajský soud v Plzni v této věci již dříve rozhodl rozsudky č. j. 30 Af 30/2016-40 a č. j. 30 Af 30/2016-73. Obě tato rozhodnutí zrušil Nejvyšší správní soud pro nepřezkoumatelnost rozsudky č. j. 8 Afs 267/2017-38 ze dne 27. 2. 2019 a č. j. 10 Afs 36/2020-31 ze dne 23. 9. 2021. Z těchto rozhodnutí pro krajský soud závazně plyne, že v dalším řízení o žalobě musí vypořádat jednotlivé námitky žalobce, to zejména ve vztahu k tomu, zda žalobce

skutečně porušil § 44 odst. 11 zákona o veřejných zakázkách (a podmínky dotace), a pokud ano, tak se musí zabývat závažností tohoto porušení a přiměřeností stanoveného odvodu za porušení rozpočtové kázně.

Posouzení věci

9. Žaloba je důvodná. Soud neshledal důvodnými námitky žalobkyně, které směřovaly proti závěru o porušení § 44 odst. 11 zákona o veřejných zakázkách. Orgány finanční správy po právu konstatovaly, že žalobce nebyl oprávněn vymezit část předmětu plnění i pomocí konkrétních názvů výrobků. Správní orgány však stanovily výši odvodu za porušení rozpočtové kázně na základě nepřezkoumatelné úvahy, která pomíjí významné okolnosti případu.

Porušení § 44 odst. 11 zákona o veřejných zakázkách

10. Podle pravidel pro zadávací dokumentaci § 44 a násl. zákona o veřejných zakázkách byl zadavatel povinen vymezit předmět veřejné zakázky pomocí obecného popisu, který je však dostatečně přesný a srozumitelný všem dodavatelům. Pouze v případě, kdy takto obecně nelze předmět plnění dostatečně dobře specifikovat, mohl zadavatel podle § 44 odst. 11 zákona o veřejných zakázkách v zadávací dokumentaci využít odkazu na určitý konkrétní typ výrobku nebo značky. Předpokladem tohoto – v zásadě výjimečného postupu zadavatele – je ovšem to, že jím nezúží okruh dodavatelů a ve výsledku neomezí hospodářskou soutěž. Pravidlo ohledně zakazu použití odkazu tedy směřuje k zamezení zvýhodnění konkrétních dodavatelů (původců produktu, na který je odkazováno, nebo těch dodavatelů, kteří právě s takovým produktem obchodují nebo jej v rámci svého plnění využívají) a toto pravidlo je prolamováno v případech, kdy použití odkazu zřetelně usnadňuje orientaci dodavatelů v zadavatelské požadavce na plnění, především v dílčích technických otázkách (srov. rozsudek NSS č. j. 6 As 236/2018-49 ze dne 20. 3. 2019 a jemu předcházející rozsudek KS v Brně č. j. 62 Af 3/2017-243 ze dne 14. 6. 2018).
11. V souzené věci žalobce prakticky nezpochybnil úvahu správních orgánů, že odkaz na konkrétní výrobky nebyl potřebný, tedy, že to neodůvodňoval ani předmět veřejné zakázky, ani nemožnost popsat předmět zakázky dostatečně pomocí technických podmínek. V tomto směru pouze sdělil, že uvedením konkrétních výrobků chtěl vymezit požadovaný standard. To je zcela obecné tvrzení, které není jak v soudním řízení uchopit. Co je však důležitější, sám žalobce uznal, a to v řízení před správními orgány, že popis pomocí technických podmínek byl sám o sobě dostačující. Pak ovšem značkové vymezení potřeba zjevně nebylo.
12. Nedůvodná je i dílčí námitka, že žalobce výslovně umožnil dodat i jiné, technicky a kvalitativně srovnatelné řešení. Tím sice splnil požadavek poslední věty § 44 odst. 11 zákona o veřejných zakázkách, nevyrací to ovšem nijak závěr o porušení prvních dvou vět § 44 odst. 11 tohoto zákona.
13. Možnost dodat i jiné, srovnatelné řešení přichází do úvahy až tehdy, kdy by bylo nutné vymezit předmět pomocí konkrétních typů nebo značek. V souzené věci to nutné nebylo, poslední věta § 44 odst. 11 zákona o veřejných zakázkách se tudíž vůbec neuplatní. Nehledě na to, možnost připuštění jiného, avšak srovnatelného plnění je výjimečná právě proto, že již samotné konkrétní značkové vymezení předmětu zakázky může ovlivnit postup a úvahy dodavatelů. To je samo o sobě nežádoucí, protože to může mít vliv na výsledek výběrového řízení, jakkoliv je dodavatelům zároveň umožněno dodat i jiné plnění (v podrobnostech srov. rozsudek KS v Brně, č. j. 62 Af 30/2010-53 ze dne 4. 8. 2011,

s jehož úvahami se KS v Plzni ztotožňuje).

14. Ve věci tedy správní orgány správně konstatovaly, že došlo k porušení § 44 odst. 11 zákona o veřejných zakázkách způsobem, který mohl vést ke zvýhodnění některých dodavatelů. Argumentace žalobce množstvím přihlášených uchazečů o veřejnou zakázku či faktickým obsahem jejich nabídek na tomto závěru nic nemění, neboť negativním jevem je již samotná možnost ovlivnění nabídek, nikoliv pouze (skutkově nepravděpodobné) vyloučení jiných dodavatelů či fakticky prokázaný vliv na obsah konkrétních nabídek.
15. Bez významu je odkaz žalobce na rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, protože se k možnému porušení či dodržení pravidel § 44 odst. 11 zákona o veřejných zakázkách nijak nevyjadřuje. V obecné rovině jsou správní orgány povinny vycházet z řešení předběžné otázky, pokud je již dříve poskytl jiný orgán v rámci své pravomoci. V souzené věci však o předběžnou otázku nešlo, protože řízení o porušení zákona o veřejných zakázkách a zákona o rozpočtových pravidlech jsou samostatná (srov. přiměřeně rozsudek NSS č. j. 6 Afs 281/2016-86 ze dne 6. 9. 2017, č. 3647/2017 Sb. NSS). I za toho stavu by správní orgány měly zohlednit a vypořádat argumentaci souběžným rozhodnutím jiného orgánu o shodných či obdobných otázkách. Z předloženého rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže však nelze nijak dovodit, že by tento úřad v případě stěžovatelky zaujal jakékoliv stanovisko k možnému porušení § 44 odst. 11 zákona o veřejných zakázkách. Z pouhé absence argumentace neplyne, že by Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže považoval postup žalobce za zákonný. Za toho stavu neměly orgány finanční správy důvod se s tímto rozhodnutím nějak blíže vypořádat.

Porušení rozpočtové kázně

16. Soud se neztotožnil ani s argumentací žalobce, že případné porušení dotačních podmínek a zákona o veřejných zakázkách v jeho případě není porušením rozpočtové kázně. Od podání žaloby došlo v rozhodovací činnosti správních soudů k vyjasnění této otázky, a to zejména usnesením rozšířeného senátu NSS č. j. 1 Afs 291/2017-33 ze dne 30. 10. 2018, č. 3854/2019 Sb. NSS. Není proto třeba se vypořádat s jednotlivými názorovými proudy, jak se jich žalobce a žalovaný dovolávali, protože již nejsou relevantní.
17. Každé porušení dotačních podmínek, které není v rozhodnutí o poskytnutí dotace vymezeno jako to, jehož nedodržení není neoprávněným použitím, zakládá porušení rozpočtové kázně [§ 3 písm. e) ve spojení s § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech].
18. Tento závěr plyne z cit. usnesení č. j. 1 Afs 291/2017-33, na věc bezprostředně dopadá a žádná z procesních stran se vůči jeho dopadu na věc nijak nevymezila, ač jim byl znám z obou kasačních rozsudků Nejvyšší správního soudu vyhlášených v této věci. Plyne z toho také, že skutečnosti uváděné původně žalobcem nejsou významné pro posouzení toho, zda došlo k porušení rozpočtové kázně.

Přiměřenost odvodu za porušení rozpočtové kázně

19. Konkrétní okolnosti případu, jež žalobce uváděl, nemohly změnit závěr o porušení dotačních podmínek, a tedy i závěr o porušení rozpočtové kázně. Neznamená to ovšem, že jsou zcela bez významu. V souzené věci jsou zásadní pro úvahy o přiměřenosti výše stanoveného odvodu (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Afs 27/2019-61 ze dne 6. 5. 2020).
20. V rozhodovací praxi je ustáleno, což nepopírá žádná z procesních stran, že při stanovení

výše odvodu za porušení rozpočtové kázně je třeba vycházet ze zásady přiměřenosti, tedy rozumného vztahu mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za ně předepsaného odvodu. Správce daně musí zvážit, zda je důvod k odvodu v plné výši čerpaných či poskytnutých prostředků státního rozpočtu, či pouze k odvodu odpovídajícímu závažnosti a významu porušení povinnosti a své rozhodnutí náležitě odůvodnit. Týká-li se porušení povinnosti oddělitelné části poskytnuté dotace, odvod má být stanoven pouze částkou odpovídající této části dotace. I zde však mohou vyvstat okolnosti, které mohou s ohledem na malou závažnost porušení povinnosti vést správce daně ke snížení odvodu ve smyslu zásady přiměřenosti (srov. cit. usnesení č. j. 1 Afs 291/2017-33 ze dne 30. 10. 2018).

21. Důvodná je námitka, že žalovaný, potažmo finanční úřad neodůvodnili, jakým způsobem došli k závěru, že je namístě uložit odvod za porušení rozpočtové kázně právě ve výši 25 %. Není tedy jak přezkoumat úvahu žalovaného o tom, že odvod v této výši je přiměřený.
22. Žalovaný v této otázce odkázal na úvahy finančního úřadu, s nimiž se ztotožnil. Tyto úvahy měly spočívat v tom, že

„při posouzení konkrétního porušení, jehož se [žalobce] dopustil, správce daně zohlednil následující skutečnosti:

- uvedením značkové specifikace měl [žalobce] pouze v úmyslu zajistit dodání nejvyšší kvality výrobků,
- za značkovou specifikací se neskrýval úmysl ovlivnit nebo jinak zvýhodnit dodavatele stavby,
- uvedené zjištění nemělo vliv na naplnění účelu, na který byly peněžní prostředky poskytnuty,
- správcem daně uvedené zjištění minimálně mělo nebo mohlo mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky.

S ohledem na uvedené skutečnosti stanovil správce daně odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 25 % z částky použité na financování předmětné veřejné zakázky, tj. z částky 2 312 000 Kč.“

23. Toto odůvodnění jednak nezahrnuje všechny relevantní okolnosti konkrétního případu, jednak z něj není nijak zřejmé, jaký je vztah mezi uvedenými okolnostmi a výší odvodu, a na základě jakých úvah k tomu orgány finanční správy dospěly.
24. Co se týče relevantních okolností, není zřejmé, co správní orgány míní tím, že „*správcem daně uvedené zjištění minimálně mělo nebo mohlo mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky.*“ Tato skutečnost je totiž předpokladem pro závěr o porušení § 44 odst. 11 zákona o veřejných zakázkách (je znakem skutkové podstaty). Nebylo-li by jí, nedošlo by ani k porušení zákona. Nelze k ní proto přihlídnout jako k okolnosti významné pro posouzení míry závažnosti porušení zákona, neboť by šlo o dvojí přičítání téhož.
25. Dále správní orgány zcela pominuly žalobcem setrvale uplatňovanou skutečnost, že uchazečů o veřejnou zakázku bylo 16, což podle žalobce představuje prakticky celý okruh relevantních stavebních společností. Pokud by tomu tak bylo, je skutkově nepravděpodobné, že fakticky došlo k vyloučení nějakých dalších, určitých dodavatelů. Vliv na výběr nejvhodnější nabídky tak je pouze teoretický. Správní orgány se také nijak nezabývaly obsahem předložených nabídek, tedy do jaké míry uchazeči o veřejnou zakázku předložili nabídky s výrobky značkové specifikace uvedené žalobcem, a do jaké míry využili možnosti nabídnout jiné, srovnatelné plnění. Jakkoliv tato skutečnost nemá vliv na samotný závěr o možném ovlivnění nabídek (tj. o skutku, srov. výše odst. 15 a cit.

rozsudek KS v Brně č. j. 62 Af 30/2010-53), lze s z toho alespoň rámcově učinit představu, zda se jedná o ovlivnění spíše reálné, či spíše teoretické.

26. Z rozhodnutí žalovaného pak nelze seznat, jakými úvahami se správní orgány řídily nad rámec banální úvahy o tom, že není-li přiléhavé uložit odvod ve výši 100 %, tak bude uložen odvod nižší (k tomu srov. výrazně komplexnější interní pokyn Generálního finančního ředitelství č. GFŘ-D-27 ze dne 1. 4. 2016 pro stanovení odvodů za porušení rozpočtové kázně). Okolnosti případu totiž nasvědčují tomu, že ač k pochybení žalobce došlo, jeho vliv je pouze teoretický. Odůvodnění rozhodnutí orgánů finanční správy tento dojem nijak nevyvrací.
27. Z rozhodnutí žalovaného dokonce není zřejmé ani to, zda šlo o porušení povinnosti týkající se oddělitelné části dotace. Ze správního spisu k tomu plyne, aniž by na to ovšem orgány jakkoliv odkazovaly a učinily to obsahem svých úvah, že celkové náklady z rozpočtu se značkovou specifikací představují 661 827,30 Kč z 5 607 524,37 Kč (obě bez DPH) celkové ceny vítězné nabídky, tj. 11,8 % (srov. protokol o kontrole č. j. 3054/SFDI/141098/1515/2015 z 9. 3. 2015). Z oznámení Státního fondu dopravní infrastruktury Finančnímu úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 20. 5. 2015 pak plyne, že cena obvyklá u předmětů se značkovou specifikací byla cca 1 007 547 Kč (bez DPH). Z toho lze tedy dovodit nejen správnost tvrzení žalobce, že díky veřejnému výběrovému řízení došlo k podstatnému snížení ceny díla, ale zejména to, že vadně vymezení předmětu veřejné zakázky se týká podstatně menšího podílu než 25 %, které podle správních orgánů představují míru odvodu odpovídající okolnostem věci.
28. Celkově tak lze shrnout, že správními orgány nerozporované okolnosti konkrétního případu vypovídají o pouze teoretickém ovlivnění jednotlivých nabídek i výběru nejvýhodnější nabídky, důvody pro postup žalobce správní orgány považovaly za sice protiprávní, avšak „dobře míněné“ a bez vlivu na účel dotace, a objem vadně vymezeného předmětu zakázky alespoň na první pohled odpovídá přibližně 12 % zakázky celé. Přesto orgány finanční správy považovaly za přiměřený odvod ve výši 25 % poskytnuté dotace, aniž by uvedly konkrétní úvahy o vztahu jednotlivých okolností k závěru o výši odvodu.

Závěr

29. Na základě výše uvedené argumentace soud dospěl k tomu, že orgány finanční správy v případě žalobce správně shledaly porušení zákona o veřejných zakázkách i porušení rozpočtové kázně. Neuvedly však žádné přezkoumatelné úvahy, jimiž se řídily při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně, takže není zřejmý ani základ jejich úvah, ani význam jednotlivých skutkových okolností případu.
30. Soud proto shledal žalobu důvodnou a rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost. V dalším řízení žalovaný uvede konkrétní úvahy, z nichž vycházel při hodnocení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně. Zejména se tedy bude zabývat tím, zda žalobce porušil povinnost týkající se oddělitelné části dotace. V návaznosti na to vymezí rozsah výše uvažovaného odvodu a konkrétně uvede, jak jednotlivé zjištěné skutkové okolnosti ovlivnily jeho úvahu v mezích tohoto rozsahu. Právním názorem soudu je žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.)
31. Procesně úspěšný žalobce má vůči žalovanému právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení o žalobě i řízení o kasačních stížnostech (§ 60 odst. 1, § 110 odst. 3 s. ř. s.). Ze soudních spisů neplyne vynaložení žádných nákladů s výjimkou zaplacených soudních poplatků 3 000 Kč za žalobu a 5 000 Kč kasační stížnost. Žalovaný je proto povinen

zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 8 000 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. listopadu 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu